

ρεῖτο ὁ καλλίτερος σκοπευτὴς τῆς Βιέννης. Ἐγουνυπέτησε πλησίον τῆς γυναικὸς του καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της. Ὁ σφυγμὸς ἔπαλλε. Ἄρα ἔζη. Τότε ὁ κακούργος τὴν ἐπεριποιήθη, τὴν ἔφερεν εἰς τὸν ἑαυτὸν της. «Θὰ φορέσης φόρεμα χοροῦ καὶ ὅλους σου τοὺς ἀδάμαντας, διέταξε, καὶ θὰ μὲ ἀκολουθήσης εἰς τὸν χορὸν τῆς γαλλικῆς πρεσβείας, εἰς τὸν ὁποῖον εἵμεθα προσκεκλημένοι». — «Ὅχι.. δὲν ἡμπερῶ». — «Θὰ ἐνδυθῇς καὶ θὰ πάμε χωρὶς ἄλλο. Ὡς πρόφασιν τῆς μονομαχίας μου μὲ τὸν Βλάζεβιτς διέδωκα ὅτι ἦρσα μαζὶ του εἰς τὸ χροτοπαίγιον. Πρέπει νὰ παρουσιασθῶμεν ἀπὸψε μαζὶ εἰς τὸν κόσμον. Ἄλλως θὰ πιστευθῇ ὅτι ἐκτυπήθην ἐξ αἰτίας σου καὶ ἀτιμᾶζομαι.. Ἐνδύσου, τὸ ἀπαιτῶ!..» Ἡ δυστυχὴς ἠναγκάσθη νὰ ὑπακούσῃ. Πῶς νὰ ἀντισταθῇ εἰς τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον εἶχεν τόσον σκληρῶς ὑβρίσει; Ἐνεδύθη, μὲ ποῖαν ἀγωνίαν, περιττὸν νὰ εἴπω, καὶ ὁ σύζυγός της τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸν χορὸν τῆς πρεσβείας. Συντατριμμένη, ἐσωρευθὴ μάλλον ἢ ἐκάθησεν εἰς τὴν αἵθουσαν τῆς εἰσόδου, ὅπου ὁ κλητὴρ ἀνήγγειλεν ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμὴν τοὺς προσερχομένους. Ὁ ἰατρός, ἐν μεγάλῃ στολῇ, μὲ ὅλα του τὰ παράσημα, μειδιῶν, ἵστατο ὀπίσω ἀπὸ τὸ κάθισμα τῆς γυναικὸς του. Αἶφνης, ἰδὼν πρὸς τὸν ἀντιθέλαμον, ἔκυψεν εἰς τὸ οὖς τῆς Μάρσας, ὡς νὰ ἐπρόκειτο νὰ τῆς ἀπευθύνῃ κανὲν φιλοφρόνημα. «Ἡ λύπη δὲν σὲ ἐφόνευσε λοιπόν, ἀθλία;» — «Ὅχι ἀκόμη δυστυχῶς, ἐψιθύρισαν ἡ βασανιζομένη» — «Λοιπὸν κύτταξε εἰς τὴν θύραν καὶ ἀπόθανε ἀπὸ χαράν». Συγχρόνως ὁ κλητὴρ ἀνήγγειλε δι' ἰσχυρᾶς φωνῆς: «Ὁ λοχαγὸς βαρῶνος Βλάζεβιτς!» Ὁ ἀξιωματικὸς εἰσῆλθε μειδιῶν καὶ ὅπως πάντοτε ἀνεζήτησεν πρῶτην διὰ τοῦ βλέμματός τὴν Μάρσαν. Ἀλλὰ μόλις τὴν ἀνεγνώρισεν. Εἶχεν ἐγερθῇ ἀπὸ τὸ κάθισμά της, εὐθυτενῆς, ὡς ἂν ἐκινεῖτο δι' ἐλατηρίου, παιδνῆ, φοβερὰ τὴν θέαν! Ἐρρίψε πρὸς αὐτὸν βλέμμα ἀπελπιστικόν, ἔφερε τὴν χεῖρα εἰς τὸν λαιμὸν καὶ κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ δαπέδου νεκρά, ἀναμφισβητήτως νεκρά πλέον... Ἡ ταραχὴ τὴν ὁποῖαν ἐπροξένησε τὸ αἰφνίδιον γαγονὸς ὑπῆρξεν ἀπερίγραπτος. Ὁ ἰατρὸς ἐρρίφθη ἐπὶ τοῦ σώματος τῆς γυναικὸς του, μὲ φωνὰς ἀγρίας, ἡ ἀπελπισία δὲ τοῦ λοχαγοῦ θὰ ἐπρεξένοι σκάνδαλον, ἂν μὴ εἰς τῶν φίλων του τὸν παρέσυρε ἔξω τῆς αἵθουσας. «Ὅλοι οἱ προσκεκλημένοι ἐτρέπησαν εἰς φυγὴν οἱ ὑπηρέται ἐφαγον τὸν δῆπνον καὶ ἡ σύζυγος τοῦ πρέσβους δυσηρεστήθη μεγάλως διότι ἀπέτυχεν ὁ χορὸς της, ὅστις ἐπρομηνύετο λαμπρὸς.

Ὁ Μαυρίκιος ἐσιώπησεν, στιγμὴ δὲ σιγῆς ἐπηκολούθησεν. Ρίγος διέδραμεν ὅλων σχεδὸν τὰ σώματα, καὶ αὐτὸς δ' ἡ Περίρα ἔσχε τὴν εὐφυΐαν νὰ μὴ διακυβεύσῃ ἀνυπομένειν τινά.

Αἶφνης ἐπεφάνη καὶ ἡ εἰκοδόσποινα, ὑπαγείρουσα τὸ καταπέτασμα τῆς θύρας τοῦ καπνιστηρίου.

— Ἐτελειώσατε τὸ κάπνισμα, κύριοι; Αἱ κυρίαι σᾶς ζητοῦν.

Μεταβαίνων εἰς τὴν αἵθουσαν, ὁ Περίρα ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν Μαυρίκιον.

— Καὶ ὁ ἰατρὸς τί ἀπέγεινεν;

— «Ὅπως σᾶς εἶπα, εἰς στιγμὴν ἀπερισκεψίας ὡμολόγησεν ἐπαϊρόμενος τὸ ἐγκλημά του, τὸ ὁποῖον ἄλλως δὲν προβλέπεται ὑπὸ τοῦ νόμου. Ἀλλ' ἡ ἐν Βιέννῃ διαμονὴ καθίστατο πλέον εἰς αὐτὸν δυσχερὴς. Μετέβη λοιπὸν εἰς Βαρσοβίαν ὅπου ἀπέκτησε πολυάριθμον πελατεῖαν καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ ἐπαναλαμβάνῃ εἰς τοὺς πάσχοντας ἐκ καρδιακοῦ νοσήματος: α—Κυρίως νὰ ἀποφεύγετε τὰς συγκινήσεις!.. Ἀλλὰ πῶς σὺ ἐφάνη ἡ ὑπόθεσίς μου;

— Ἐντελῶς ἀδύνατον νὰ ἀναδιεασθῇ ἀπὸ σκηνῆς, φίλε μου. Ὅλοι οἱ κριτικοὶ θὰ γράφουν τὴν ἄλλην ἡμέραν ὅτι ὁ συγγραφεὺς ἀπεμιμήθη τὴν Ἰουλίαν τοῦ Ὀκταβίου Φεγιέ.

(François Coppée.)

Δ.Γ.Κ.

ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ

Ἡ χρῆσις τῶν ἀρωμάτων ἀνάγεται εἰς τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους, καὶ φαίνεται διεδόθη ἐκ τῆς Ἰνδικῆς καὶ τῆς Περσίας. Ἐπὶ πολὺν καιρὸν ἐν τῇ Βαβυλωνί καὶ ἐν τῇ σημαντικωτάτῃ ἐμπορίῃ συνεκέντροντο τῆς ὑψηλίου πάσης τὰ ἀρώματα.

Τὰ ἀρώματα ἐχρησιμοποιήθησαν κατὰ πρῶτον εἰς τὰς θρησκευτικὰς ἐορτάς. Ἐν Αἰγύπτῳ παρεσκεύαζον αὐτὰ ἐντὸς τοῦ ναοῦ καὶ τὰ προσέφερον εἰς τοὺς θεοὺς. Τὴν συνθήειαν παρέλαβον οἱ Ἑβραῖοι, μόνου τοῦ μεγάλου ἱερέως δικαιομένου νὰ προσφέρῃ ἀρώματα εἰς τὸν Ἰαχὼβά.

Τὰ ἀρώματα ἦσαν ἡ νάρδος, ὁ λίβανος, ἡ σμύρνα, ὁ κρίκος, ὁ ἀρωματικὸς κάλαμος, καὶ ἡ ἀλόη, φυτὸν δαψιλῶς βλαστάνον ἀνὰ τὴν Ἀνατολήν. Διὰ τοὺς θρησκευτικούς καθαρμούς τῶν γυναικῶν, κατὰ νόμον ὀφείλοντας νὰ διαρκέσωσιν ἐπὶ ἔτος, ἐγίνετο μεγάλη κατανάλωσις ἀρωμάτων. Ἐξ μῆνας αἱ οὕτω καθαριζόμεναι ἡλοῖφοντο διὰ τοῦ ἐλαίου τῆς σμύρνας, καὶ ἄλλους ἐξ μῆνας δι' ἄλλων οὐσιῶν ὁμοίως μεταχειρίζοντο τὰ ἀρώματα κατὰ τὰς ἐπικηδείους τελετάς: τὰ ἔχουναν ἐπὶ τῶν νεκρῶν, ἐνήργουν δι' αὐτῶν τὰς ταριχεύσεις, καὶ τὰ ἔκκινον ἐπὶ τῶν νεκρικῶν πυρῶν. Βραδυτέρον ἐγενικεύθη ἡ χρῆσις των ἐν τῇ καθ' ἡμέραν βίῃ, καὶ ταῖς ἐορταῖς,

κατὰ πρῶτον ὡς ἐνδείξεις πολυτελείας, καὶ βαθμὸν ὡς σημεῖον ἀκολασίας.

Οἱ Ἕλληνες μετὰ πάθους ἠγάπησαν τὰ ἀρώματα· δι' ἕκαστον μέρος τοῦ σώματος εἶχον καὶ ἴδιον ἄρωμα, καὶ ἕκαστον ἄρωμα εἶχεν ἴδιον προορισμόν. Τὰ μὲν ἐθεωροῦντο ὡς συντελοῦντα εἰς τὴν διαύγειαν τοῦ πνεύματος, τὰ δὲ χρήσιμα πρὸς χώνουσιν, τὰ δὲ ἀπαρκίτητα διὰ τὰ ὄργια. Καθὼς καὶ σήμερον ἐν ταῖς Ἀθήναις τοῦ Περικλίου μετὰ τὸ φαγητὸν προσήγον δοχεῖα περιέχοντα ἀρωματώδεις ὕδωρ πρὸς καθάρισμα τοῦ στόματος καὶ πλύσιμον τῶν χειρῶν. Οἱ Ἕλληνες συνηθοῖζοντο εἰς τὰ μυρεψεῖα καθὼς τώρα συχνάζομεν εἰς τὰ καφενεῖα.

Οἱ Ῥωμαῖοι ἐκληρονόμησαν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς τὸν ἔρωτα τῶν ἀρωμάτων καὶ τῶν ἔξω τοῦ ἐκτεθηλυμένου βίου. Τὸ κοινότερον διαδεδομένον παρ' αὐτοῖς ἄρωμα ἦτον ὁ ἀρωματοφόρος σχεινός, οὗτινος ἀποκλειστικὴν χρῆσιν ἐποιούντο αἱ ἐταῖραι, τὰ δὲ μᾶλλον τιμώμενα ἦσαν τὰ ρόδα, τὸ μεγάλεκον, ἡ νάρδος, τὸ ὀποβάλαμον, τὸ μαλάθρανον.

Δι' αὐτῶν ἐν ἀμέτρῳ σπατάλῃ ἡρωμάτιζον τοὺς κοιτῶνας, τὰ λουτρά, τὰς κλῖνας τῶν. Διὰ τὰ θέατρα καὶ τοὺς νυμφικοὺς θαλάμους ἐγένετο πρὸ παντὸς χρῆσις τοῦ κρόκου. Τὰ ἀρωματικά, τὰ πνευματώδη καὶ τὰ ἐπαστεγμένα ὕδατα, οἱ ἀρωματικοὶ κίθιρες ἦσαν ἄγνωστα εἰς τοὺς Ῥωμαίους.

Μαρτυρία, ὁ μέγας σατυρικός ποιητὴς σκώπτει πολλοχοῦ τῶν στίχων αὐτοῦ τὴν κατὰ χρῆσιν τῶν ἀρωμάτων· εἰς ἓν ἐκ τῶν ποιημάτων του ἀπεικονίζει Θηλυδρίαν, οὗτινος ἡ κόμη ἀποπνέει τὴν ὁσμὴν πάντων τῶν ἀρωμάτων, ὅσα παρεσκεύαζον τότε οἱ μυρεψοί.

Ἐν Ῥώμῃ ἡ ἀκαλίνωτος ὁρμὴ τῆς πολυτελείας εἶχεν ὑπαγορεύσει εἰς τὰς γυναῖκας νὰ λούωνται ἐντὸς γάλακτος, οὗτινος ἡ ἐπενέργεια ἦτον ἀνάλογος πρὸς τὴν ἐκ τοῦ δι' ἐμυγθέλων καὶ μέλιτος λουτροῦ.

Ἐκ τοῦ Μαρτυρίου προσέτι μανθάνομεν ὅτι αἱ Ῥωμαῖαι ἐξεῖχον ἐν τῇ τέχνῃ τοῦ ψιμυθιοῦσθαι. «Δὲν μὲ ἡπάτων, Λυδία, γράφει πού, οἱ ἐγκωμιάζοντες πρὸς ἐμὲ τὸ κάλλος τῆς βαφῆς σου καὶ ὄχι τῆς μορφῆς σου.»

Ὀρισμένα ἀρώματα τὰ ὅποια μετεχειρίζοντο αἱ Ῥωμαῖαι δέσποναι ἐτιμῶντο μέχρις 800 δραχμῶν τὸ χιλιόγραμμον. Ἐν ἑορτῇ τὴν ὁποῖαν παρέσχεν ὁ Νέρων ἐν Βαίᾳ, ἡ διὰ τὰ ρόδα δαπάνη ἀνῆλθεν εἰς τὸ ποσὸν τῶν τεσσαρῶν ἑκατομμυρίων σεστερτίων, τούτέστι 500,000 φράγκων.

Ἐν Εὐρώπῃ κατὰ τὸν μεσαῖωνα καὶ τοὺς νεωτέρους χρόνους τὰ ἀρώματα ἐν ἀρχῇ προωρίζοντο διὰ τὴν λατρείαν ὡς καὶ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ ἡμερᾷ. Οἱ Σπαυροφόροι πρῶτοι ἀπεκόμισαν ἐκ

τῆς Ἀνατολῆς τὸν πρὸς τὰ μύρα καὶ τὰς εὐόσμους οὐσίας ἔρωτα, ὅστις εὗρεν ἐν Ἰταλίᾳ πρὸ πάντων κάρπιμον ἔδαφος. Τὰ ἀρώματα εἰσῆχθησαν ἐν Ἀγγλίᾳ ἐπὶ τῆς βασιλείας Ἐλισάβετ' ὁμοῦ μὲ τὰ ἀρωματώδη χειρόκτια καὶ μὲ τὰ μυροδόχα σκευιδία. Ἐν Γαλλίᾳ ἡ κατὰ χρῆσιν τῶν ἀρωμάτων ἀνεπτύχθη ἐπὶ Αἰκατερίνης τῶν Μεδίκων. Ἐρρίκος ὁ τρίτος καὶ αἱ εὐνοούμεναι αὐτοῦ ἐπαναφέρουσι τὰς ἐπὶ Νέρωνος ἀκολασίας. Ἡ πώλησις τῶν ἀρωμάτων ἦτο καὶ παρέμεινε μέχρι τῆς Ἐπαναστάσεως τὸ μονοπώλιον ὠρισμένης συντεχνίας τῆς τῶν ἐμπόρων χειροκτίων ὁμοῦ καὶ ἀρωματοπωλῶν. Αἱ εὐνοούμεναι τοῦ Ἐρρίκου ἐπώλουν τὰ δικαστικά ἀξιώματα εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς ἄλλους τεχνίτας ἀντικειμένων πολυτελείας καὶ σπατάλης.

Ἡ βασιλεία τοῦ Λουδοβίκου ΙΕ' καθιέρωσεν ὁμοίαν περίοδον ἐν Γαλλίᾳ, καθ' ἣν ἡ κατὰ χρῆσιν τῶν ἀρωμάτων ὑπῆρξε τὸ χαρακτηριστικὸν σημεῖον τῆς διαφθορᾶς τῶν ἡθῶν. Ἐν τῇ αὐτῇ εἶχεν ἀναχθῆ εἰς κανόνα ἐπιβαλλόμενον ὑπὸ τῆς ἐθιμοταξίας ἡ καθ' ἐκάστην ἡμέραν καθιέρωσις καὶ νέου ἀρώματος. Ἡ κυρία Πομπαδούρ ἐδαπάνη δι' ἀρώματα μέχρι 500,000 δραχμῶν κατ' ἔτος, καὶ ὁ Ρισελιέ κατὰ τὰ τελευταῖα ἔτη τοῦ βίου του ἔζη ἐν μοσχιδόλῳ ἀτμοσφαίρᾳ, διαχυομένη τῇ βοήθειᾳ φυσητήρων ἐντὸς τῶν οἰκημάτων του.

Τὴν σήμερον τὰ ἀρώματα ζητοῦνται ὑπὸ πάντων, εἰς οἵανδήποτε κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκωσιν. Ἡ τοιαύτη παντελής ἐκλαίκευσις αὐτῶν εἶνε τάχα πρόξενος ἀγαθοῦ ἢ συντελεῖ εἰς τὴν κοινωνικὴν ἑκπτώσιν; Τὸ ζήτημα δὲν εἶνε ἀνέξιον μελέτης.

Π*

Ο ΥΠΟΨΗΦΙΟΣ

Μυθιστορία Ἰουλίου Κλαρετῆ.—Μετάφρασις Χ. Α.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον)

Τῷ ὄντι ἀντήχει ἤδη ὁ πένθιμος κώδων τοῦ ἀποχωρισμοῦ. Ἡ ἐμφάνισις τῆς Ἑλλεν καὶ αἱ ἀπειλαὶ τῆς ἐπέβαλλον—καὶ τοιαύτη ἦτο ἡ γνώμη. ἦν ἐξέφρασεν ἡ κυρία Ἐρβλαὶ ἐνῷ ἠγρύπνει παρὰ τὴν κλίνην τῆς Κυπριανῆς—εἰς τὸν κ. Μομβρέν ἄκρην περίσκεψιν, ἐπρόκειτο οὐ μόνον περὶ τῆς ἡσυχίας τοῦ μαρκησίου καὶ τοῦ ὀνόματος τῶν Μομβρέν, ἀλλὰ καὶ περὶ τῆς τιμῆς αὐτῆς τῆς δεσποινίδος Βερδιέ. Ναι! ἐσήμαινε βραδέως, ἐσήμαινε μακρόθεν ὁ θλιβερός κώδων τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

—Γιλβέρτη, εἶπεν αἰφνης ὁ νεαρὸς κόμης μὲ τὴν μελεγχολικὴν του ἐκείνην καὶ μελωδικὴν φωνήν, ἥτις συνεχίνει τὰ μύχια τῆς καρδίας τῆς ἀνε-